

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce:

sídlem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**

sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. OD 220/19-2/67.1/19050/Li

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 20. 3. 2019, č. j. OD 220/19-2/67.1/19050/Li, a rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 4. 1. 2019, sp. zn. 1847/2018/SPR/OPŘ/985-Dpř/Šá, č. j. 1184/2019, se zrušují pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 1. 2019, sp. zn. 1847/2018/SPR/OPŘ/985-Dpř, č. j. 1184/2019, ve výroku i v odůvodnění tak, že text „...registrační značky [REDACTED].. se nahrazuje textem „...registrační značky [REDACTED] ...“. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla [REDACTED] registrační značky [REDACTED] (po opravě XX) v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem dne 20. 6. 2018 minimálně od 08.10 do 08.20 hodin v obci Jablonec nad Nisou v ulici Komenského neoprávněně zastavil a stál na chodníku. Tím bylo porušeno ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a toto jednání má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
2. Za uvedený správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Jablonec nad Nisou byl magistrátu dne 12. 7. 2018 oznámen shora popsáný přestupek neznámého řidiče vozidla Ford registrační značky [REDACTED]. K oznámení přestupku městská policie připojila úřední záznam o přestupku, vyjádření Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení dopravního a silničního, který jako silniční správní úřad uvedl, že předmětnou část pozemku p. č. [REDACTED] lze považovat za chodník, výřez mapy s vyznačenou polohou vozidla a fotodokumentaci z místa přestupku.
4. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Ten byl proto výzvou ze dne 25. 7. 2018 vyzván k zaplacení určené částky za správní delikt provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce následně sdělil, že vozidlo měl v rozhodnou dobu k dispozici pan [REDACTED], tedy jednatel žalobce. Na základě předvolání k podání vysvětlení [REDACTED] nejprve písemně sdělil, že se žádný přestupek nestal a že žalobce má od vlastníka soukromého pozemku p. č. [REDACTED] v Jablonci nad Nisou povoleno na něm zastavit a stát. Povoleno stání v místě navíc bylo vyznačeno svislou dopravní značkou. Dne 8. 10. 2018 se [REDACTED] osobně dostavil k podání vysvětlení, kde pouze odkázal na své písemné vyjádření a odmítl dále vypovídat. Správní orgán I. stupně téhož

dne věc přestupku odložil s odůvodněním, že nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení o přestupku skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

5. Dne 12. 11. 2018 magistrát vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení. Dne 28. 11. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, při němž se žalobce prostřednictvím jednatele M. K. seznámil s obsahem spisu a odkázal na předchozí vyjádření [REDACTED]. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2019 magistrát uznal žalobce vinným z uvedeného přestupku. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nezjistil pachatele přestupku, proto byla věc odložena. Z oznámení a fotodokumentace městské policie dle správního orgánu I. stupně vyplynulo, že automobil, jehož provozovatelem je žalobce, stál v uvedené době na chodníku v ulici Komenského – Jehlářská. Z vyjádření vedoucí odboru stavebního a životního prostředí plyne, že automobil stál na soukromém pozemku, který je součástí veřejného prostranství a lze jej označit za chodník. Dopravní značení, které by umožňovalo parkování v místě, zde není umístěno. Chodník je část pozemní komunikace, která je svým provedením určena převážně k použití chodci. Předmětná část chodníku navazuje z jedné strany na pěší zónu a vjezd na parkoviště, jenž je označen obrubníky, a z druhé strany na další chodník. Vizuálně i historicky se jedná o veřejný prostor k obecnému užívání jako chodník. Řidič vozidla zastavil a stál na chodníku, čímž porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.
6. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přistoupil ke změně výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť ze spisového materiálu je zřejmé, že správná registrační značka vozidla je [REDACTED]. Dále se žalovaný věnoval vypořádání odvolacích námitek, které shledal nedůvodnými, a proto uvedl, že napadené rozhodnutí potvrdil v plném rozsahu. Žalovaný konstatoval, že jde o případ objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek. Podmínky této odpovědnosti dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu byly splněny, neboť se jedná o neoprávněné zastavení a stání na chodníku, což je jednání vykazující znaky přestupku a porušující zájem na organizaci dopravy na určitém území. Toto porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu.
7. Dle žalovaného nejsou údaje katastru nemovitostí rozhodné pro posouzení, zda se jedná o pozemní komunikaci dle zákona o pozemních komunikacích. S ohledem na to, že pozemek pod předmětnou komunikací není majetkem obce, nelze hovořit o místní komunikaci, ale o komunikaci účelové. Skutečnosti, že se jedná o chodník, nasvědčuje výškový rozdíl mezi průjezdním úsekem komunikace a úrovní chodníku formou obrubníku. Chodník plynule pokračuje ulicí Komenského směrem k ulici Kostelní. Druhým směrem chodník pokračuje k ulici Jehlářské. Na fotodokumentaci jsou zachyceni místem procházející chodci. Skutečnost, že se jedná o chodník, plyne i z opatřeného vyjádření silničního správního úřadu. Místo nebylo a není označeno značkou povolující stání vozidla, značka označující parkoviště je umístěna na vjezdu na parkoviště. Poukaz žalobce na svolení vlastníka soukromého pozemku ke stání vozidla je irelevantní, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31. Žalovaný se ztotožnil i se závěrem, že nebyly dány indicie, které by vedly ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a jeho usvědčení z přestupku. Přitom upozornil na judikaturu týkající se smyslu a účelu zavedení institutu správního deliktu (přestupku) provozovatele vozidla.

II. Žaloba

8. Žalobce ve včasné žalobě namítal, že rozhodnutí obou správních orgánů porušují základní zásady správního řízení dle § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Návrhem žalobce na zrušení prvostupňového rozhodnutí se žalovaný vůbec nezabýval, když rozhodnutí nezrušil ani nepotvrdil. V průběhu správního řízení byla označena osoba mající k dispozici předmětné vozidlo registrační značky x, která byla správním orgánem zjištěna jako řidič vozidla, což správní orgány pominuly. Tvrzené rozhodnutí o odložení věci je v rozporu s obsahem spisu. V Jablonci nad Nisou je zcela obvyklé stát vozidlem na místech, kde je výškový rozdíl oproti průjezdnému úseku komunikace. V zimě slouží předmětné místo jako odkladiště sněhu, nikoli jako místo, ze kterého je sníh odklizen. Dle žalobce se žádný přestupek nestal, vozidlo v tvrzený okamžik na tvrzeném místě vůbec nestálo, fotodokumentace nepochází z tvrzeného místa a času. O pozemní komunikaci se v daném místě vůbec nejedná, když zde komunikace nebyla zkolaudována. Údajné místo spáchání přestupku se nenachází v ulici Komenského.
9. Vyjádření a domněnky Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru stavebního a životního prostředí, oddělení dopravního a silničního, postrádají dle žalobce právní relevanci. Tvrzení, že město Jablonec nad Nisou provádí v místě zimní údržbu, nezakládá porušení zákona ani existenci silnice či jiné komunikace. Jedná se o soukromý pozemek, který nemusí být jako soukromý označen. Že se nejedná o chodník, prokazuje zápis v katastru nemovitostí. Žalobce užívá parcelu p. č. XXX více než dvacet let. V závěru žaloby žalobce obecně odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný pouze odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce v podané replice zopakoval, že správnímu orgánu je znám údajný pachatel přestupku v dopravě, s nímž nebylo jednáno. Místo navíc bylo označeno jako parkoviště. V ČR i Jablonci nad Nisou je stání na obrubníkem vyvýšeném místě běžné a nikoli protizákonné, což žalobce dokládá fotografiemi různých míst. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, řízení zastavil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení před soudem i správním orgánem.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

13. Na prvním místě se soud věnoval posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud jde o text výroku rozhodnutí magistrátu a v něm obsažený popis skutku, má soud především za to, že místo, kde se měl řidič vozidla dopustit protiprávního jednání, je vymezeno nedostatečně. Z početné judikatury správních soudů, která se zabývá otázkou uvedení místa přestupkového jednání ve výroku rozhodnutí, plyne, že posouzení otázky, zda je místo spáchání přestupku určeno ve výroku rozhodnutí dostatečně určitě, odvisí od okolností každého konkrétního případu.
14. V této souvislosti lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 (rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz), který se zabýval otázkou přesného označení místa spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jestliže přestupkové jednání řidiče vozidla spočívalo v neoprávněném parkování. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Proto zásadně nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo mělo parkovat, jsou-li v dotýčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Uvedený rozsudek řešil případ nedovoleného parkování, kdy místo spáchání bylo uvedeno pouze názvem ulice, kde bylo možné s vozidlem parkovat na více místech. V rozsudku ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, Nejvyšší správní soud dovodil, že by bylo nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez informace o tom, že ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce. Platí zásada, že přesné místo spáchání správního deliktu nelze identifikovat až po analýze fotografií ve správním spise, případně při jejich porovnání se situací na místě.
15. V posuzovaném případě bylo místo, kde vozidlo stálo, označeno jako „v obci Jablonec nad Nisou v ulici Komenského“. Z takto vyjádřeného popisu místa skutku dle přesvědčení soudu nevyplývá, kde přesně se vozidlo v ulici Komenského nacházelo. Tato ulice (a množina míst, kde v ní lze s vozidlem zastavit a stát) se přitom zdaleka neomezuje jen na místo, kde předmětné vozidlo dle dostupných fotografií stálo. Jediným dalším údajem uvedeným ve výroku rozhodnutí, který kromě názvu ulice zdánlivě zpřesňuje polohu vozidla, je, že řidič vozidla ve zmíněné ulici zastavil a stál „na chodníku“. Ze správního spisu je nicméně patrné, že ani sám správní orgán si nebyl po obdržení oznámení o přestupku jist, zda lze místo, kde vozidlo dle fotografií stálo, považovat za chodník, o čemž svědčí ve spise obsažená mailová korespondence mezi odděleními magistrátu. Otázka, zda jde o chodník, byla předmětem posuzování správního orgánu ve správním řízení, žalobce, respektive jeho jednatel ostatně existenci chodníku na daném místě sporovali a definitivní závěr, že zde chodník je, učinil magistrát až v rozhodnutí, jímž prvostupňové řízení končilo. Také v tomto soudním řízení, pokud by soud neshledal právě popisovanou nepřezkoumatelnost, by bylo klíčové posouzení otázky, zda se v předmětném místě nachází či nenachází chodník, přičemž je teoreticky představitelné, že bude shledána záporná odpověď.

16. Za účelem nezaměnitelné identifikace skutku v přestupkovém řízení tedy mělo být místo, kde vozidlo stálo, určeno přesnějším popisem místa, než je pouhé označení ulice (pokud správní orgán nemá k dispozici GPS souřadnice, lze využít např. čísla popisného blízkého domu, označení křižovatky ulic apod.). Konstatování, že vozidlo stálo na chodníku, nepovažuje soud s ohledem na uvedené za jednoznačné identifikování místa, kde se skutek stal. Uvedená vada činí správní rozhodnutí magistrátu nesrozumitelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má-li správní orgán místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání dostatečně prokázané spisovým materiálem, nic mu nebrání, aby toto místo přesně popsal ve výroku rozhodnutí tak, aby nevznikaly pochybnosti o tom, že se vozidlo skutečně nacházelo na místě, kde řidič porušil konkrétní povinnost a pravidlo silničního provozu.
17. Přesné místo spáchání přestupku tedy nelze z výroku rozhodnutí správních orgánů zjistit, což je důvodem pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Vadou rozhodnutí žalovaného je pak rovněž to, že žalovaný ve výrokové části svého rozhodnutí zřetelně nevyjádřil, jakým způsobem naložil s rozhodnutím magistrátu jako celkem. Výrok rozhodnutí žalovaného totiž hovoří pouze o změně v označení registrační značky vozidla, čímž však zjevně není vyčerpán celý předmět řízení. V úvodu odůvodnění pak žalovaný objasňuje, proč přistoupil ke zmíněné částečné změně, v jeho závěru pak uvádí, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil v plném rozsahu. Záměrem žalovaného patrně bylo v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, částečně změnit prvostupňové rozhodnutí ohledně označení registrační značky a ve zbytku toto rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdit. Takový úmysl se však ve výrokové části napadeného rozhodnutí neprojevil.
18. Nad rámec uvedeného se lze vyjádřit k žalobní námitce, že správní orgány rezignovaly na řešení věci s žalobcem označeným řidičem vozidla. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, uvedl, že: *„Jak již konstatoval krajský soud, šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se však o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu nikoho neoznačí nebo označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
19. V daném případě žalobce k výzvě správního orgánu označil jednatele žalobce pana M. K. jako osobu, která „měla vozidlo k dispozici“. Následně pan [REDACTED] aniž by se kdekoli označil za řidiče předmětného vozidla, písemně sdělil, že se žádný přestupek nestal, aby následně po předvolání k podání vysvětlení odmítl vypovídat. Za těchto okolností byl dle přesvědčení soudu správný závěr žalovaného podpořený jím citovanou judikaturou, že další snaha o řešení přestupku s dosud přesně nezjištěným řidičem vozidla by směřovala

proti smyslu úpravy přestupku provozovatele vozidla. Pan [REDACTED] vůči správnímu orgánu vystupoval jak sám za sebe jako fyzickou osobu, tak za žalobce jako osobu právnickou z pozice jednatele. Snahou zjevně bylo postup magistrátu zdržovat a osobu řidiče, kterou nebylo možno jinak zjistit, výslovně neoznačovat. Smyslem institutu přestupku provozovatele vozidla přitom je reálné dosažení postihu osoby odpovědné za přestupek. Proto bylo za daných okolností namístě odložení věci přestupku neztotožněného řidiče a směřování dalšího postupu proti provozovateli vozidla.

20. S ohledem na popsanou nepřezkoumatelnost týkající se místa spáchání přestupku se soud k námitkám, jež se vztahují k místu přestupku a posouzení povahy pozemku v místě, podrobně nevyjadřuje. Žalobce se však mylí, pokud povahu pozemku jako pozemní komunikace (chodníku) či okruh dopravních předpisů, které jsou řidiči na pozemní komunikaci povinni dodržovat, odvozuje od kolaudačního rozhodnutí, stavu zápisu v katastru nemovitostí nebo soukromoprávního povolení vlastníka pozemku. Nerozhodné pro posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, je rovněž to, kdo v daném místě provádí zimní údržbu. Důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že v konkrétním místě, kde měl být spáchán přestupek, se bezpochyby nachází chodník, nicméně tíží správní orgán.

VI. Závěr a náklady řízení

21. Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Protože důvodem postupu soudu byla zásadní vada výroku prvostupňového rozhodnutí, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i prvostupňové rozhodnutí magistrátu. V dalším řízení jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl úspěšný žalobce, který však žádné jemu vzniklé náklady řízení neprokázal a požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč za každý úkon v řízení. Na paušální náhradu nákladů řízení však nezastoupený žalobce v soudním řízení správním právo nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79), proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 22. ledna 2020

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce